

Arrest

nr. 228 655 van 8 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 7 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 januari 2019 en 5 februari 2019 wordt zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. Op 26 februari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een soennitische moslima te zijn van Koerdische origine. U stelde afkomstig te zijn uit Erbil, waar u ook uw hele leven heeft gewoond. U woonde samen met uw ouders, 5 zussen en broer. In het 5de lager stopte u met school omdat uw vader dit zo wilde. U en uw zussen werden streng opgevoed, i.c. jullie mochten niet werken, niet alleen buiten komen, vier van uw zussen huwden met mannen die door de familie gekozen werden, Ook voor u zouden er in de loop der jaren een aantal aanzoeken zijn geweest, maar u gaf nooit uw akkoord. U vulde uw dagen met het huishouden doen, televisie kijken en familiebezoeken. Tijdens de jaarwisseling 2017 – 2018 was u met uw zus, schoonzus en neefjes aanwezig in het winkelcentrum, Family mall. U werd er opgemerkt door een man, [A.H.], die u achtervolgde en u op een gegeven moment in het geheim zijn telefoonnummer bezorgde. U was op slag verliefd, maar gezien uw opvoeding, durfde u hem niet contacteren. Na ongeveer een maand besloot u hem toch te bellen. Vanaf dat moment hadden jullie dagelijks telefonisch contact en jullie begonnen een relatie. Na enige tijd spraken jullie ook af elkaar te ontmoeten. U regelde het zo dat u bij uw zus [V.], die vlakbij Tablo mall woont, op bezoek ging. Eenmaal daar overtuigde u uw zus om eventjes alleen naar het winkelcentrum te mogen. U ontmoette [A.] in een cafetaria in de kelder van de mall en keerde na 10 à 15 minuten terug naar uw zus. Gedurende 5 à 6 maanden konden [A.] en u elkaar gemiddeld één keer per maand ontmoeten. [A.] liet u ook meermaals verstaan dat hij met u wilde huwen maar vroeg u geduld te hebben daar hij nog een aantal zaken moest regelen. 5 à 6 maanden na de start van jullie relatie kon [A.] u overtuigen met hem mee te gaan naar een appartement van een vriend. U verzoon een smoes voor uw zus [V.] zodat u met [A.] naar het bewuste appartement, dat nogal veraf gelegen was, kon gaan. In het appartement hadden jullie voor het eerst seksuele betrekking. Daar u lange tijd wegbleef werd u meermaals opgebeld door uw zus [V.]. U verzoon allerlei uitvluchten tot u uiteindelijk na 2 uur terug thuis kwam. Uw zus was aanvankelijk heel kwaad maar u slaagde erin haar te sussen. U en [A.] hadden hierna opnieuw dagelijks telefonisch contact. Een aantal dagen nadat u met [A.] in het appartement was geweest kwam uw schoonzus u uit uw kamer halen met de boodschap dat uw broer u wilde spreken in de woonkamer. Uw broer vroeg uw telefoon en code om deze te ontgrendelen. U had geen idee wat de bedoeling was maar uw broer begon de telefoon te doorzoeken en vond uiteindelijk de gesprekken/berichten tussen u en [A.]. Via uw schoonzus vernam u later dat iemand u en [A.] gezien had tijdens een van jullie ontmoetingen en hierop uw vader en/of broer verwittigde. Uw broer en vader waren razend en u werd hard en lang door hen geslagen. Uw vader trok u vervolgens mee naar uw kamer waar hij de loop van zijn pistool tegen uw hoofd plaatste. Uw zussen kwamen tussenbeide en uw vader verliet uiteindelijk de kamer. Hierop was het u verboden de woning nog te verlaten en de telefoon te gebruiken. Uw vader en broer wilden u ook niet meer zien in hun nabijheid als zij thuis waren en er was altijd iemand bij u in woning aanwezig. Een paar dagen later slaagde u erin de telefoon van uw schoonzus te nemen die in huis lag en kon u uw vriendin [E.], en tevens een goede kennis van uw ganse familie, opbellen. [E.] was de enige die van in het begin op de hoogte was van uw relatie met [A.] en vertelde haar wat er gebeurd was. U vroeg haar een telefoon en simkaart voor u de woning binnen te smokkelen. Daar [E.] een goed contact had met uw familie en geregeld bij jullie op bezoek kwam, kon zij probleemloos bij u langskomen. Via de telefoon die [E.] u bezorgde kon u met haar in contact blijven. Op een gegeven moment kwam u vader bij u met de melding dat u binnen 20 dagen zou worden uitgehuwelijkt aan uw veel oudere neef [M.], die reeds gehuwd was en kinderen heeft. U nam hierop direct contact met [E.] en uitte uw vrees te worden gedood wanneer uw familie zou te weten komen dat u niet langer maagd bent. [E.] zag maar één oplossing voor u, i.c. het land verlaten. Ze beloofde u te helpen bij uw vlucht en reis naar België waar een familielid van haar, i.c. [R.], u zou kunnen bijstaan. Toen [E.] u thuis nogmaals kwam bezoeken gaf u haar uw goud zodat zij dit kon verkopen om uw reis te bekostigen. Enige tijd later, op 10 augustus 2018, overleed de chauffeur van uw familie. U familie ging die dag naar de rouwdienst terwijl u, met uw [S.] en uw neefjes, thuisbleven. U belde direct naar [E.] en jullie spraken af dat u die dag zou vertrekken. [E.] gaf u opdracht naar het ziekenhuis van Erbil te komen waar zij u kwam ophalen. Zij bracht u vervolgens naar Zakho waar de smokkelaar u opwachtte. Jullie reden direct door naar Turkije waar u vervolgens 5 à 6 dagen verbleef. Hierop vervolgde u uw reis naar België waar u op 23 augustus 2018 zou zijn aangekomen. Op 7 september 2018 verzocht u een eerste keer om internationale bescherming. Via [E.] vernam u na uw aankomst hier dat uw familie haar geregeld lastigvalt en bij haar naar u vraagt. [E.] vermoedt dat uw familie weet dat zij u hielp bij uw vlucht en vreest voor haar veiligheid. Nog via [E.] vernam u dat uw broer reeds twee keer naar Turkije reisde op zoek naar u.

Bij uw eerste gehoor legde u een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs en een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neer. U legde tevens een USB-stick neer met foto's van verschillende personen, een internetartikel aangaande een zaak van erewraak. U verklaarde toen dat [E.] uw originele stukken reeds vanuit Irak had verstuurd maar u had deze nog niet ontvangen.

Tijdens het gehoor ontving uw raadsman per mail een kopie van het verzendingsbewijs. Ook dit werd aan uw gehoor toegevoegd. Na uw eerste gehoor bezorgde u het CGVS volgende documenten : uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, een naamkaartje van [E.], een kopie van een badge van de balie op naam van [E.], een door [E.] geschreven brief, een tweede USB-stick met foto's van verschillende personen, twee originele omslagen(DHL en MPS).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart niet Irak te kunnen terugkeren en dit uit vrees voor uw familie die u zal vermoorden omwille van uw relatie met [A.]. Dient echter te worden vastgesteld dat u er niet geslaagd bent de Commissaris-generaal te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in definitie van subsidiaire bescherming. Uit wat hierna volgt zal immers duidelijk blijken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw geheime relatie en de problemen die u omwille hiervan zou hebben gekend / kennen met uw familie.

Zo blijkt u niet in staat verschillende relevante gebeurtenissen in de tijd te situeren en wijken uw verklaringen op een aantal punten van elkaar af. U verklaarde [A.] de eerste keer in de mall te hebben gezien tijdens de jaarwisseling 2017 – 2018. Hij zou u toen in het geniep zijn telefoonnummer hebben gegeven waarna u hem een eerste opbelde. U gevraagd hoelang na de eerste ontmoeting u hem een eerste keer opbelde, kon u dit niet zeggen. U kwam hier niet verder dan op te merken dat u hem minder dan een maand na de eerste ontmoeting opbelde (zie CGVS I p. 20 en CGVS II p. 7). U hierbij gevraagd waarom u zolang wachtte om hem te bellen, dit gelet op uw verklaringen dat u al vanaf het eerste moment verliefd op hem was, kon u dit ook niet verduidelijken. U stelde de ene keer dat u er niet aan dacht om hem snel te contacteren. Waarom u hiertoe dan uiteindelijk toch besliste, haalde u aan dat u dat niet weet, dat het onbewust gebeurde. U erop gewezen dat zoiets toch niet onbewust gebeurt, stelde u weerom dat het onbewust was en dat u niet weet waarom u hem niet eerder contacteerde (zie CGVS I p. 4). U hiernaar gevraagd tijdens uw tweede gehoor, merkte u dit keer op dat u hem niet eerder contacteerde omdat u door de gewoontes binnen uw familie heel sterk twijfelde om een vreemde man te contacteren. Daar u hem echter niet uit hoofd kreeg, besliste u uiteindelijk hem toch op te bellen (zie CGVS II p. 5). U vervolgens gevraagd naar dit eerste telefoongesprek en waarover jullie het dan hadden, kwam u niet verder dan te stellen dat u dat niet meer weet. Jullie praatten gewoon (zie CGVS I p. 20). Juist gezien het beeld dat u schetst van uw cultuur en opvoeding én uw eigen stelling dat u juist hierom zolang twijfelde om hem te contacteren (zie supra), kan toch verondersteld worden dat het eerste contact met de persoon waar u verliefd op was en die u niet uit uw gedachten kreeg in uw geheugen zou gegrift staan. Op de vraag naar uw verwachtingen of bedoelingen toen u [A.] de eerste belde, en u er hierbij op gewezen dat het binnen uw leefomgeving en gemeenschap toch niet evident is om een vreemde man te contacteren, kwam u niet verder dan te stellen dat u geen verwachtingen had (zie CGVS I p. 20). U verklaarde voorts dat jullie sinds het eerste telefonische contact dagelijks belden met elkaar. Tijdens uw eerste gehoor stelde u hierbij dat u [A.] altijd opbelde en u preciseerde nog dat hij u niet durfde bellen (zie CGVS I p. 21). Tijdens uw tweede gehoor bleek uit uw verklaringen dat [A.] ook u opbelde. U hier uitdrukkelijk naar gevraagd, bevestigde u dit en verklaarde u uitdrukkelijk dat jullie elkaar beiden opbelden (zie CGVS II p. 8). U gewezen op uw eerdere verklaringen, kon u dit niet uitklaren. U vroeg zich eerst luidop af wat het verschil was en hield het er vervolgens op dat u hem wel vaker belde en dat hij u vaker berichten stuurde (zie CGVS II p. 8). Het mag duidelijk zijn dat u hiermee de vastgestelde ongerijmdheid niet opheft. Naar wat u beweerde ontwikkelden de vele telefonische contacten zich uiteindelijk tot een relatie. Opnieuw bleek u echter niet in staat aan te geven vanaf wanneer er dan sprake was van een relatie tussen jullie. U kon dit ook niet situeren ten opzichte van jullie eerste ontmoeting in Tablo mall tijdens de jaarwisseling (zie CGVS I p. 21). Ook wat jullie eerste 'date' betreft, blijkt u weerom niet in staat aan te geven wanneer dit was noch kon u dit situeren ten opzichte van het moment dat jullie elkaar de eerste keer zagen. Op wiens initiatief deze eerste 'date' plaatsvond, bleek u evenmin te weten (zie CGVS I p. 21). Na deze eerste 'date' ontmoetten jullie elkaar

nog meermaals in de mall. Ook hier weer moest u het antwoord schuldig blijven wanneer u werd gevraagd hoe vaak jullie elkaar zo ontmoetten. Uiteindelijk hield u het erop dat jullie elkaar ongeveer één keer per maand zagen. Bij uw tweede gehoor merkte u dan op dat u [E.] heeft gevraagd naar de gebeurtenissen en via haar vernomen had dat u één keer per maand of één keer per twee maand met [A.] afsprak (zie CGVS I p. 22 en CGVS II p. 9). Dat u zich niet meer kan herinneren hoeveel keer precies u [A.] ontmoette, kan nog worden aangenomen. Het is echter wel opmerkelijk dat u tijdens het eerste gehoor stelde dat u hem hetzij in de mall ontmoette hetzij hem zag als hij voor de woning van [V.] passeerde wanneer u niet de toestemming had van uw zus om naar de mall te gaan (zie CGVS I p. 22). Tijdens uw tweede gehoor beweerde u dan weer dat u, sinds u een relatie had met [A.], wel elke keer met [A.] afsprak in de mall wanneer u bij [V.] op bezoek ging (zie CGVS II p. 10). Dat er momenten waren dat jullie niet konden afspreken omdat u van uw zus geen toestemming kreeg om naar de mall te gaan, bleek dan weer niet uit uw laatste versie van de feiten (zie CGVS II). U vervolgens gevraagd naar gesprekken die u met [A.] voerde tijdens jullie ontmoetingen, kon u hierover ook weer niets zeggen. U stelde dat u niets meer weet over de inhoud. U voegde hier later wel aan toe dat jullie enkel over jullie liefde en relatie praatten. Op de vraag wat [A.] dan zoal vertelde, hield u het erop dat u alles vergeten bent (zie CGVS I p. 25). U verklaarde nog dat u op een gegeven moment met [A.] naar een appartement ging waar jullie seksuele betrekking hadden. Vreemd genoeg kon u ook deze belangrijke gebeurtenis niet in de tijd situeren (zie CGVS I p. 26). U vervolgens gevraagd hoelang na jullie afspraak in het appartement u thuis problemen kreeg omwille van jullie relatie, kwam u weerom niet verder dan op te merken dat u het niet weet (zie CGVS I p. 18 en 27). U gevraagd de dag dat de problemen thuis begonnen te situeren ten opzichte van uw vertrek uit Irak, bleek u ook hiertoe niet in staat (zie CGVS I p. 18). Ook aangaande de manier waarop uw familie van uw relatie op de hoogte kwam, kon u geen duidelijke verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat iemand u met [A.] in de mall gezien had tijdens één van jullie afspraken. Die persoon zou uw vader hiervan direct hebben ingelicht maar uw vader zou gewacht hebben om u hiermee te confronteren (zie CGVS I p. 18). Later stelde u dan weer dat de persoon die u gezien uw vader inlichtte en dat uw vader en broer wachtten tot u thuis was om u te confronteren. U gevraagd of dit alles – uw vader werd ingelicht en u werd hier thuis over aangesproken - op dezelfde dag gebeurde, bevestigde u dit (zie CGVS I p. 28). U dan gevraagd hoelang voor de confrontatie thuis u door die persoon was gezien, kon u dit niet zeggen (zie CGVS I p. 28). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u later via uw schoonzus vernam dat iemand u tijdens één van uw dates had gezien. U hierbij gevraagd of die persoon u dan had gezien in de mall of op het moment dat u met [A.] in de wagen zat toen jullie op weg waren naar het appartement, gaf u aan dit niet te weten (zie CGVS II p. 15). Nochtans verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat iemand u in de mall had gezien (zie supra). Ook tijdens uw tweede gehoor moest u het antwoord schuldig blijven wanneer u werd gevraagd hoelang voor de bom thuis barstte u door iemand werd gezien (zie CGVS II p. 15). Hoelang u vervolgens nog thuis zat opgesloten alvorens u Irak kon ontvluchten, bleek u evenmin te weten (zie CGVS I p. 29). Tijdens uw tweede gehoor kwam u dan weer niet verder dan te verduidelijken dat het wel langer dan een week was maar geen maanden betrof (CGVS II p. 15). Er dient verder ook te worden gewezen op het feit dat u geen enkele kennis heeft over het lot van [A.]. U weet zelfs niet eens of hij nog leeft (zie CGVS I p. 28 en CGVS II p. 17). Op de vraag of u probeerde iets te weten te komen, antwoordde u bevestigend doch blijkt dat deze 'poging' zich beperkte tot het u proberen herinneren van zijn telefoonnummer (zie CGVS II p. 17). Op de vraag waarom u niet via via probeerde nieuws te verkrijgen, kaatste u de bal terug en vroeg u via wie u dit kon. U werd er op gewezen dat dit mogelijks via [E.] kon. U wist immers waar [A.] woonde zodat [E.] mogelijks kon gaan informeren. U dit voorgelegd, stelde u dat u enkel de plaats weet waar hij woonde maar dat er daar 1000den huizen staan. U dan gevraagd of [E.] niet via een smoesje bij uw familie kon proberen navragen naar wat er eventueel met [A.] gebeurde, moet u uiteindelijk toegeven dat u [E.] hier niet naar heeft gevraagd (zie CGVS II p. 18). Gezien u beweerde dat u omwille van uw relatie met [A.] uw land moest verlaten en gelet op het feit dat uw broer u te kennen gaf dat ze hem wel zouden vinden (zie CGVS I p. 28), kan toch verondersteld worden dat u meer doorgedreven pogingen zou hebben ondernomen om enig nieuws over (het lot van) uw geliefde te weten te komen. Tot slot bleek u ook amper weet te hebben over hetgeen er nog gebeurde sinds uw vertrek uit Irak. U verklaarde dat uw familie nog steeds naar u op zoek is en [E.] voortdurend in de gaten houdt en lastigvalt met vragen over u, maar meer concrete verklaringen kan u hieromtrent niet afleggen. Zo weet u niet sinds wanneer [E.] door uw familie wordt lastiggevalen. U blijkt hier ook niet naar te hebben gevraagd. Evenmin kan u aangeven waarom [E.] plots door uw familie zou verdacht worden van hulp bij uw vlucht (zie CGVS II p. 3 en 4). Uw verklaring dat ze aan [E.] begonnen te twijfelen daar zij uw enige vriendin was, kan moeilijk worden weerhouden daar dit ook al zo was voor uw vlucht en uw familie er toen geen graten in zag u, ook nadat u zou zijn opgesloten, met [E.] alleen te laten (zie infra). Wat betreft de zoektocht van uw familie naar u, weet u enkel dat uw broer twee keer naar Turkije zou zijn gereisd op zoek naar u. Of uw familie nog andere stappen zette, weet u weerom niet. En ook hier moet worden vastgesteld dat u

[E.] hier niet eens naar heeft gevraagd (zie CGVS II p. 3, 4 en 5). Het geheel van voorgaande vaststellingen maakt dat reeds in ernstige mate kan getwijfeld worden aan de waarachtigheid van uw relaas.

In uw verdediging haalde uw advocaat tijdens het tweede gehoor aan dat u op het moment van uw eerste gehoor stress had, kampte met een slaapttekort en mogelijks onder invloed was van medicatie. Elk persoonlijk onderhoud brengt voor de verzoek(st)er in kwestie een zekere mate van stress met zich mee, doch er kan van een verzoek(st)er om internationale bescherming toch redelijkerwijs verwacht worden dat deze op een duidelijke en overtuigende manier kan vertellen over de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot diens beslissing zijn/haar land van herkomst te verlaten. Dat u op het moment van uw eerste gehoor kampte met slaapttekort en mogelijks onder invloed van medicatie was, zijn bovendien loutere beweringen die niet worden gestaafd. Dat u tijdens uw eerste gehoor ook zelf verwees naar uw schrik om te gaan slapen en aanhaalde dat u enkel kan slapen wanneer u slaappillen neemt – u toonde tijdens het gehoor ook een strip met pillen (zie CGVS I p. 10 en 11) – werpt hier geen ander licht op. Hoe dan ook, dat u schrik heeft om te gaan slapen en enkel kan slapen wanneer u slaapmiddelen neemt kan uw ruim ontoereikende en ongerijmde verklaringen, die allen betrekking hebben op kernaspecten van uw relaas, niet vergoelijken. In het kader van uw tweede gehoor, haalde u voorts meermaals aan dat u door de zware mishandelingen die u te verduren kreeg en de slagen die u hierbij op uw hoofd kreeg, problemen heeft met uw geheugen. U wees er ook op dat u het niet gewoon bent om zo'n gesprek te voeren en rekening houdende met de omgeving waarin u opgroeide, als een analfabetische vrouw moet worden beschouwd. Voorts haalde u nog aan dat u binnenkort een gesprek heeft met een psychiater (zie CGVS II 3, 9 en 13). Los van het feit dat u deze bewering niet kon staven, is het opmerkelijk dat u tijdens uw eerste gehoor op geen enkele manier verwees naar de eventuele gevolgen van de mishandeling als mogelijke verklaringen voor uw onvermogen coherente verklaringen af te leggen. Evenmin haalde u dit aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wanneer u werd gevraagd naar eventuele bijzondere procedurele noden (zie administratief dossier). Dient hier bijkomend nog te worden gewezen op het merkwaardige feit dat u, ondanks uw beweringen dat u problemen heeft om de gebeurtenissen te herinneren en gezien de omgeving waaruit u komt moeite heeft met 'data en zo', daarentegen wel in staat bleek heel gedetailleerd uw vlucht- en reisroute weer te geven. Zo wist u wel dat u op 10 augustus 2018 rond 15 à 16u uw woning ontvluchtte, vervolgens naar Zakho ging waar u rond 19.30u aankwam, hierna ongeveer 3u onderweg was met de smokkelaar in de auto en 5 à 6 dagen in Turkije verbleef. Een eerste poging vanuit Turkije verder te reizen mislukte en u moest naar het appartement terugkeren waar u rond 23u aankwam. De volgende dag om 21u was er een nieuwe poging en na 2,5 uur rijden stapte u in de vrachtwagen die u naar België bracht waar u op 23 augustus 2018 aankwam (zie CGVS II p. 20 en 21).

Los van het geheel van voorgaande vaststellingen, ondermijnen ook volgende bevindingen bijkomend in niet geringe mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zo kunnen vragen gesteld worden bij de manier waarop u er telkens in slaagde uw zus te overtuigen u de toestemming te geven alleen naar de mall te gaan. U verklaarde doorheen uw gehoren immers zelf meermaals dat u niet meer zomaar buiten mocht toen u ouder werd. U wees er ook op dat het niet toegestaan was om met iemand van buiten de familie op stap te gaan. U gevraagd of u voor uw relatie met [A.] ook soms naar de mall ging, verklaarde u dat u dit nooit alleen deed, enkel met uw zussen en moeder. Het is immers niet toegestaan voor meisjes om alleen buiten te gaan, dat is niet normaal, zo preciseerde u (zie CGVS I p. 11, 12 en 22 en CGVS II p. 10). Dat u, hiermee rekening houdende, dan vanaf een bepaald moment, i.c. sinds u een relatie had met [A.], elke keer u bij uw zus [V.] op bezoek ging, vroeg om alleen naar de mall te mogen, is toch opmerkelijk. Zeker gezien u hierbij zelf verklaarde dat u uw zus telkens moest smeken om te mogen, kan toch verondersteld worden dat u zichzelf hiermee net verdacht maakte (zie CGVS I p. 21 en 22 en CGVS II p. 10). Dat uw zus zich geen vragen stelde bij uw plotselinge herhaaldelijk smeekbedes om alleen naar de mall te mogen en, ondanks jullie cultuur en gewoontes, u dan toch telkens de toestemming gaf alleen naar het winkelcentrum te gaan, mag zeker verbazen. Dit zeker gezien uw zus u telkens waarschuwde en wees op de gevaren dat iemand van de stam of jullie verwanten u daar zouden zien (zie CGVS II p. 10). Dat u uw zus erop wees dat u geen kind meer was en dat u een goede vertrouwensband had opgebouwd met uw zus, zoals u opwerpt (zie CGVS II p. 10), wijzigt hoegenaamd niets aan het feit dat het, zoals u zelf meermaals stelde, binnen uw cultuur en omgeving 'not done' was voor meisjes om alleen buiten te komen. Hierop voortgaande mag het voorts ook evenzeer verbazen dat u en [A.] er telkens voor kozen om in het openbaar, in een cafetaria in de mall, met elkaar af te spreken. De waarschuwingen van uw zus indachtig (zie supra), wat erop wijst dat de kans dat iemand u daar zou zien wel reëel was, rekening houdende met uw eigen verklaringen dat uw zus op amper iets meer dan 10 minuten met de wagen van uw huis woonde (zie

CGVS I p. 22) alsook het feit dat uw zussen en moeder eveneens Tablo mall bezochten (zie CGVS II p. 10) én gelet op uw verklaringen dat uw vader een heel belangrijke figuur is binnen de stam en er aldus kan van worden uitgegaan dat hij heel veel mensen kent, en ook zelf gekend is (zie CGVS I p. 2 en 3), kan toch verondersteld worden dat u op een meer doordachtige en mindere zichtbare manier zou afspreken met uw geliefde. Het loutere feit dat u alleen op straat liep op weg naar de mall, zelfs al zou men u nog niet eens in het gezelschap van [A.] opmerken, blijkt immers al een taboe volgens uw eigen verklaringen (zie supra). Dat u er voorts ook in slaagde uw zus voor de gek te houden en zomaar even voor twee uur te verdwijnen de dag dat u met [A.] naar het appartement ging, kan eens te meer verbazen. U verklaarde dat u uw zus die dag vertelde dat u heel veel spullen nodig had uit de mall. Toen u lange tijd wegbleef belde uw zus u meermaals om te vragen waar u bleef. U kon haar telkens afwimpelen met een smoesje, i.c. u stond aan te schuiven aan de kassa, of u was iets aan het passen, ... (zie CGVS I p. 26 en CGVS II p. 12). Dat u uiteindelijk dan pas na twee uur thuiskwam en dit zonder ook maar één aankoop, maar er hier rond amper vragen werden gesteld (zie CGVS I p. 26 en 27 en CGVS II p. 12), is, weerom in het licht van uw eigen verklaringen aangaande jullie gebruiken en tradities, geenszins geloofwaardig. Even onwaarschijnlijk is voorts het feit dat u, nadat u zou verklikt zijn en thuis zat opgesloten, wel nog uw laptop kon bijhouden en gebruiken (zie CGVS II p. 16). Blijkt bovendien dat u ook nog internet kon gebruiken (zie CGVS II p. 16). U deed ten andere uitschijnen dat alle contact met de buitenwereld verboden was, u mocht niet meer buiten de woning komen, er was altijd iemand bij u in de buurt, uw telefoon werd afgenomen en door uw schuld werd bovendien ook de gsm van uw jongere zus [S.] afgenomen (zie CGVS I p. 19). U dan gevraagd hoe het komt dat u wel uw laptop mocht bijhouden, merkte u op dat uw broer waarschijnlijk vergeten was dat u die nog had. Gezien de maatregelen die uw vader en broer namen om u van de buitenwereld gescheiden te houden, kan het maar weinig overtuigen dat uw broer zou vergeten dat u nog een laptop met internetverbinding ter beschikking had. Dat uw familie er voorts ook geen graten in zag dat u, in de periode dat u thuis zat opgesloten, nog contact had met [E.] en ook de toestemming kreeg om met haar alleen op uw kamer te zitten en zo de mogelijkheid had een telefoon in uw bezit te krijgen én uw vlucht voor te bereiden, is even opmerkelijk indien uw relaas de waarheid bevat. Ook uw verklaringen over de manier waarop u er tot slot in slaagde uw woning te ontvluchten, i.c. uw familie vertrok naar een rouwdienst en u 'mocht' gewoon thuisblijven, kan maar weinig overtuigen. Indien u daadwerkelijk een geheime relatie had, omwille hiervan dermate hardhandig werd aangepakt door uw vader en broer en vervolgens werd opgesloten, is het volstrekt ongeloofwaardig dat uw familie u nog toestemming zou hebben gegeven om met uw vriendin af te spreken en u, zonder enige vorm van controle – enkel uw jongere zus en neefjes waren nog aanwezig – alleen thuis zou hebben laten blijven en geen voorzorgsmaatregelen zou hebben getroffen om te vermijden dat u de woning zou (proberen) verlaten.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas en beweerde vrees voor vervolging in Irak. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De documenten die u voorlegde wijzingen niets aan voorgaande. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en de kopie van de eerste pagina van uw paspoort bevestigen louter uw identiteit, afkomst en nationaliteit doch deze staan in voorgaande niet ter discussie. Het advocatenkaartje op naam van [E.] blijkt vooreerst een aantal eigenaardigheden te bevatten. Zo is de schrijfwijze van haar naam in het emailadres niet hetzelfde als de manier waarop haar naam bovenaan het kaartje staat vermeld. Het kaart vermeldt voorts de term 'lawaer' in plaats van 'laywer'. Dit terzijde, ook al zou het vaststaan dat [E.] als advocate werkt, dit voegt niets wezenlijks toe aan uw relaas. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor de kopie van de baliekaart op naam [E.] die u voorlegde. Wat de brief van [E.] betreft, moet er dan weer worden op gewezen dat het hier om een louter handgeschreven brief gaat die door eenieder kan zijn opgesteld. Dat de brief uw verklaringen 'bevestigt' wijzigt niets aan voorgaande. Immers, zoals u zelf stelde werd de brief opgesteld door uw beste vriendin. Het mag duidelijk zijn dat, gezien het gesolliciteerde karakter, hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu geenszins het geval is. De twee USB-sticks die u voorlegde bevatten enkel foto's en twee filmpjes waarop, naar u zegt, uw vader in het gezelschap van verschillende (belangrijke) personen alsook uw overige familieleden en uzelf te zien zijn. Los van het feit dat uit deze foto's en filmpjes op geen enkele manier kan worden nagegaan of de personen op de foto's wel degelijk uw vader en overige familieleden betreffen noch kan afgeleid welke functie uw vader precies heeft of waarmee hij bezighoudt in Irak, moet worden vastgesteld dat dit beeldmateriaal op geen enkel manier aantoont dat u, omwille van een geheime relatie die u had in Irak, in geval van een terugkeer het risico loopt door uw familie te zullen worden vermoord. De omslagen die u nog voorlegde tonen hoogstens aan dat u post ontving, niets

meer en niets minder. Het internetartikel aangaande een zaak van ertwraak heeft geen uitstaans met uw persoonlijk relaas. Het CGVS ontkent niet dat ertwraak nog steeds voorkomt in uw land / regio van herkomst, doch gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw persoonlijke asierelaas en vluchtmotieven is zulks in casu niet relevant.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/7 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS), van artikel 103 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 3 juncto 13 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van artikel 1, sectie A, § 2 van het Vluchtelingenverdrag.

Wat betreft de vrees voor vervolging, zet verzoekster concreet uiteen:

"Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoekster toe te kennen. Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoekster niet kan worden afgeleid dat zij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoekster wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoekster loopt wel degelijk gevaar in Irak.

Het verzoek van verzoekster is gebaseerd op het feit dat zij in Irak opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandelingen en dat de autoriteiten haar niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven hiertegen

Verzoekster heeft Irak verlaten omdat een veilig en menswaardig leven voor haar aldaar onmogelijk was.

In Irak vreest verzoekster het slachtoffer te worden van represailles vanwege haar eigen familie en de stam omdat zij zonder toestemming van haar familie in het geheim een liefdesrelatie was begonnen met [A.H.] en hierbij de familie-eer heeft geschonden.

De toestand werd voor haar onhoudbaar en er was geen andere uitweg voor haar dan het land te verlaten.

Tijdens haar beide onderhouden is overduidelijk gebleken dat verzoekster door haar vader en broer was mishandeld toen de familie vernomen had dat zij een geheime relatie had met een jongen zonder toestemming van de familie.

Verzoeksters vader en broer sloegen haar om beurten ; als de éne moe werd van het slaan, werd hij afgewisseld door de andere.

Verzoeksters vader hield een pistool tegen haar hoofd en dreigde ermee haar dood te schieten.

(CGVS I blz. 19:

"Hij zei dat ik een hoer was. Vroeg hoe ik durfde de naam van hem en de familie te besmeuren door contact te hebben met die jongen. AZ weent, heeft moeilijk om te vertellen. ... Toen mijn broer moe was van mij te slaan, begon mijn vader mij te slaan. Toen hij klaar was, richtte hij zijn pistool op mij. Ik deed ter plekke in mijn broek, ..VIB weent hard..."

Verzoekster is van mening dat het CGVS haar problemen ten onrechte heeft geringschat.

Verzoeksters problemen van intimidatie en bedreigingen door haar eigen familie en de stam, zijn in het concrete geval van verzoekster, wel degelijk ernstig genoeg.

In Irak voelt verzoekster zich aan haar lot overgelaten.

De omstandigheden waarin verzoekster in Irak leefde, waren wel degelijk van die aard dat zij genoodzaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit haar verklaringen.

(CGVS II blz. 13 :

"Mijn vader en mijn broer hebben mij heel hard en lang geslagen en daarna kwam mijn vader en hij trok mij mee naar een kamer. Daar sloeg hij mij ook, mishandelde mij. Daarna trok hij zijn wapen om tegen mij te richten. Mijn zussen kwamen er toen tussen..."

(CGVS II blz. 19 :

"[E.] zei dat ik twee keuzes had : vluchten of in Irak blijven en vermoord worden."

Bij de analyse van de verklaringen van verzoekster, is het CGVS selectief tewerk gegaan, enkel maar in het nadeel van verzoekster.

Hiermee toont het CGVS dat zij in dit dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Het CGVS heeft geen , minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekster ondervindt in haar land.

Verzoekster is het niet eens met de redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om haar verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken.

De door het CGVS aangehaalde weigeringsmotieven zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

Verzoekster gaf tijdens haar gehoor op het CGVS voldoende informatie waaruit bleek dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Volgens verzoekster heeft de protection officer (PO) zich vergist bij het analyseren van haar verklaringen ; minstens werden haar verklaringen door het CGVS verkeerd geïnterpreteerd.

In Irak is verzoeksters leven in gevaar.

Verzoekster vreest dat de Iraakse autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming van haar kunnen garanderen.

De autoriteiten in Irak hebben weinig of geen vat op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen.

Er zal m.a.w. steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan in hoofde van verzoekster.

De verklaringen die verzoekster aflegde tijdens haar beide gehoren dd. 4 januari 2019 en dd. 5 februari 2019, spreken voor zich en bewijzen dat zij in Irak steeds in onveiligheid zal blijven leven.

M.b.t. de voorgelegde bewijzen ter staving van haar verzoek

Verzoekster legde tijdens haar onderhoud op het CGVS uit dat zij komt uit een rijke en machtige Koerdische familie en dat haar vader een belangrijke rol speelt binnen de stam.

Bij aanvang van haar onderhoud dd. 4 januari 2019 bekende verzoekster dat zij dit cruciaal gegeven uit pure angst verzwegen had tijdens haar onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 2 oktober 2018.

(CGVS I blz. 2 :

Ik behoor tot een grote stam, Surchi. Mijn vader is ook een belangrijke figuur binnen die stam. ...Mijn vader is een betrouwbaar persoon, een bekende figuur. ...Voor heel veel problemen en andere zaken wordt mijn vader opgeroepen om te bemiddelen. Hij is een betrouwbaar persoon binnen de KDP....hij is de neef van [H.A.]...

...Waarom niet verteld op DVZ ? Ik durfde niet..."

Verzoekster legde o.a. de volgende documenten voor ter staving van haar identiteit :

- identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, kopie eerste bladzijde van haar paspoort.
- twee USB-sticks met daarop foto's en filmpjes.

Op de foto's en filmpjes zijn o.a. verzoekster en haar familieleden, waaronder haar vader te zien.

Het is onbegrijpelijk waarom het CGVS noch CEDOCA enig onderzoek gevoerd hebben naar het beeld- en filmmateriaal dat verzoekster had voorgelegd.

Indien CEDOCA hierover een (begin van) onderzoek zou gevoerd hebben, dan was de belangrijke positie van verzoeksters vader binnen de stam eenvoudigweg aan het licht gekomen én was tegelijk ook verzoeksters familieband met haar vader kunnen bevestigd worden.

Het is overduidelijk dat het CGVS i.c. de bepalingen inzake de gedeelde bewijslast miskent.

Verzoekster verwijst naar de volgende wettelijke bepalingen:

Artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 vereist dat het CGVS verzoeksters verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordeelt en rekening houdt met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;
- b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;
- d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt vervolgens dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast; en de door de verzoeker afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten, inclusief informatie waaruit blijkt dat verzoeker in het verleden slachtoffer is geworden van vervolging.

Artikel 10 §3 van de Procedurerichtlijn vereist dat de lidstaten erop toezien dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten er onder meer voor dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoeker. Doch dienen ook de voorgelegde documenten en verklaringen deugdelijk onderzocht te worden.

Eenzelfde verplichting blijkt uit artikel 3 juncto 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Uit voorgaande blijkt dat er een medewerkingplicht rust op de schouders van verzoekster. De medewerkingplicht vereist dat verzoekster correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot haar identiteit, haar nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

In voorliggend dossier was verzoekster wel degelijk in de mogelijkheid verschillende documenten en filmpjes voor te leggen. De inhoud van deze documenten (foto's en filmpjes) kwamen overeen met de door verzoekster beschreven feiten : met name dat zij komt uit een rijke familie en dat haar vader een machtige persoon is binnen de Surchi stam ; doch om onbegrijpelijke redenen meende het CGVS geen bewijswaarde aan deze foto's of filmpjes te kunnen hechten zonder deze documenten voorafgaandelijk aan een grondig onderzoek te hebben onderworpen.

Het CGVS kan onmogelijk een correcte inschatting maken van verzoekster verzoek indien zij niet eerst een juist beeld heeft van het exacte profiel van verzoekster (welgestelde Koerdische familie en een machtige vader met een groot politiek netwerk).

(CGVS I blz. 3 :

"Ik was bang dat mijn familie er achter zou komen dat ik hier ben , ze kunnen binnen één dag hier zijn om mij te vermoorden.")

Verzoekster legde haar identiteitsdocumenten voor én tevens familiefoto's en filmpjes waarop zijzelf en haar vader te zien zijn in huiselijke kring enerzijds en anderzijds ook haar vader te zien is in het gezelschap van machtige (politieke) personen.

CGVS II blz. 6 :

"Ik legde die foto's neer om aan te tonen dat mijn familie dmv belangrijke figuren van de overheid binnen twee minuten hier kan zijn....Een paar foto's ook van mijn vader en andere familieleden van de stam , ook een video die ikzelf opnam van ons huis...Ik filmde binnen het huis, je ziet mezelf, mijn vader mijn zus en nog twee nichten zijn op de video te zien."

Verzoekster gaf tegelijk relevante informatie over de stammen en de belangrijke rol van haar vader als Agha.

Het is onbegrijpelijk waarom CEDOCA geen begin van onderzoek gevoerd heeft naar de echtheid van het foto- en videomateriaal , noch naar de achtergrond van verzoeksters (bekende) familie.

M.b.t. de incoherenties in verzoeksters verklaringen

Het CGVS duidt het verzoekster ten kwade dat zij niet in staat zou zijn gebleken om de verschillende gebeurtenissen in de tijd te situeren alsook dat haar verklaringen op een aantal punten van elkaar afwijken.

Het CGVS heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekster had opgelopen in Irak.

Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoekster in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op haar eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Tijdens haar beide onderhouds haalde verzoekster meermaals aan dat zij kampt met concentratiemoeilijkheden.

Tijdens de beide onderhouds op het CGVS was het overduidelijk dat verzoekster gebukt ging onder de stress en dat ze ook duidelijk slaap tekort had.

(CGVS I blz. 10 :

"Als ik daar was gebleven, dan was ik nu dood ...VIB weent...Ik voel heel veel druk in mijn hoofd...Ik kan niet slapen, zelfs hier in de opvang ; ik moet 's nachts vaak wakker zijn om te zien of de deur wel op slot is. In Irak werd ik heel erg mishandeld en geslagen toen ze wisten over mijn relatie. ...Hier slaap ik enkel door de slaapmiddelen. ...Ik sliep een aantal dagen niet en nam dan 12 pillen...)

CGVS II blz. 2:

"Ten eerste wil ik mij excuseren voor het vorige interview , ik was heel zenuwachtig. Ik kon al twee dagen ervoor niet goed slapen en eten. Ik kon mij niet goed concentreren op het verloop van het interviewik heb nog steeds stress wegens mijn stressverhaal...")

Tijdens haar eerste onderhoud op het CGVS dd. 4 januari 2019 was verzoekster onder invloed van slaapmedicatie.

(CGVS I blz. 11 :

"welke pillen zijn het ? Slaapmiddel ; VIB haalt pillen uit ...")

Verzoekster had de PO duidelijk gemaakt dat ze zich duizelig voelde, vaak afwezig was in gedachten en bij momenten niet goed het belang van de vragen beseftte.

(CGVS II blz. 13:

"om eerlijk te zijn, Ik ben heel veel dingen vergeten. Ik ben vergeten wat de kern van onze gesprekken was wat betreft de toekomst. Ik denk dat het te maken heeft met de mishandelingen die ik kreeg dat die details of de toedracht van die gesprekken niet meer weet.")

De labiele mentale toestand waarin verzoekster zich bevond, had haar verhinderd om nog meer doorleefdere verklaringen af te leggen.

(CGVS II blz. 20 :

"Als ik dat vraag dan komen ook heel veel bittere momenten terug. Ik antwoord op uw vragen maar soms voel ik dat ik duizelig ben of onbewust de vragen beantwoord. Ik voel dat ik nog steeds in schok ben. Ik probeer goed over de vragen na te denken maar ik ben niet in orde."

Verzoekster vertelde aan de PO dat ze bang was om in slaap te vallen uit schrik dat mensen in opdracht van haar (machtige) familie haar zouden weten te vinden en haar tijdens haar slaap zouden komen vermoorden.

Verzoekster is getraumatiseerd door de fysieke en mentale mishandelingen die ze had ondergaan en heeft 's nachts nachtmerries.

(CGVS II blz. 9 :

"Ik zit nu ook in een heel zenuwachtige periode, ik denk nog steeds dat mijn familie mij hier achtervolgt op straat. Vaak proberen de mensen met mij te praten In het Koerdisch.

Ik probeer altijd de mensen te ontwijken, ik zie hen in mijn dromen, in mijn dagelijkse leven. Wat ik zag van mijn familie kan niemand van zijn familie verwachten dit ooit mee te maken."

...Soms heb ik het gevoel dat er vocht is in mijn hoofd waardoor ik niet goed kan denken.

Dat heeft allemaal te maken door de harde klappen die ik kreeg van mijn familie."

Tijdens haar onderhoud had verzoekster het bijzonder moeilijk om te spreken over de feiten van de mishandeling.

(CGVS II blz. 13 :

"Als ik fragmenten van mijn leven terugzie, dan ga ik alles weer vergeten, het is heel frustrerend."

Het CGVS heeft tevens onvoldoende rekening gehouden met verzoeksters profiel van een laagopgeleid persoon, die gans haar leven beschermd was opgevoed in een strikte traditionele Koerdische stammencultuur.

(CGVS II blz. 3 :

"Ik ben 32 jaar oud. Misschien vind u het raar dat ik data of zo vergeet, maar u moet mij beschouwen als een analfabetische vrouw. Ik leefde in een omgeving waar ik als vrouw geen enkele stap kon zetten zonder toestemming van mijn vader of broer. Tijd of andere afspraken zijn niets voor mij. Ik lette ook niet op de tijd. Wegens het probleem ben ik nu meer vergeetachtig geworden. In de periode tussen het eerste interview en nu heb ik vaak contact gehad met [E.] om mijn oude leven aan haar te vragen. Daar ik vergeetachtig ben geworden had ik contact met haar. Door mijn contact met haar heb ik veel dingen nu terug in mijn geheugen, het feit dat ik geen werk had, zoals jullie en de advocaat, daarom lette ik niet op de tijd. Ik had geen ritme in mijn leven, elke dag was een herhaling van de dag ervoor. Ik lette niet op de tijd, hoe laat, afspraken,... Ik heb nooit eerder zo een gesprek gehad, officieel tegenover een ambtenaar, dat is allemaal nieuw voor mij. "

CGVS II blz. 22 :

"Ik ben 32 jaar oud, maar ik heb misschien de kennis en wetenschap van een analfabeet"

Het CGVS maakt zich ten onrechte bedenkingen over het feit dat verzoekster er niet in zou slagen om coherente en/of gedetailleerde verklaringen af te leggen over de mishandelingen ; maar wél over haar vlucht- en reisroute.

Aangezien de mishandelingen juist diep traumatisch waren geweest voor verzoekster, is het juist begrijpelijk dat zij hierover niet dezelfde nuchtere verklaringen kan afleggen als wanneer zij bijv. vertelt over haar vlucht- en reisroute.

Het CGVS hield ten onrechte geen rekening met het menselijk aspect dat verzoekster juist moeite had met het vertellen over de periode van mishandelingen.

Verzoekster legde aan de PO uit dat zij contact moet opnemen met haar beste vriendin [E.] om aan haar de details van de trauma-momenten te vragen.

Bij wijze van zelfbescherming had verzoekster haar traumatische ervaringen in haar diepste onderbewustzijn immers weggedrongen ; een soort fragmentarische black-out.

[E.] mocht als enige buitenstaander van verzoeksters familie een bezoek komen brengen aan verzoekster en kende als geen ander de traumatische gebeurtenissen die verzoekster had ondergaan.

CGVS II blz. 9 :

"Jullie spraken uiteindelijk ongeveer één keer per maand af in de mall en dit gedurende een aantal maanden. Dan bent u met hem naar een appartement geweest en jullie hadden er seksuele betrekking. Nadien heeft u hem niet meer gezien. Klopt ?

Vorige keer heb ik ook verteld dat ik niet meer weet wanneer de afspraak was en hoe het werd geregeld. Ik was bij het vorige gesprek heel zenuwachtig en nerveus. Daarom moest ik ondertussen bij [E.] vragen hoe vaak ik hem gezien heb, het was misschien een keer per maand of per twee maanden, Ik weet niet meer wanneer het was. Na de laatste afspraak heb ik bij [E.] geïnformeerd. Ze zei dat het

allemaal in een week gebeurde, toen mijn familie mij begon aan te spreken over die relatie en mij begon te slaan en zo. Ik moest dit allemaal bij [E.] navragen.”)

De begeleiders in het opvangcentrum waar verzoekster verblijft, hebben de ernst van de mentale toestand van verzoekster ingeschat en ervoor gezorgd dat verzoekster een behandeling kan volgen bij een psycholoog. (Stuk 2)

M.b.t. de overige bemerkingen van het CGVS:

Hetgeen het CGVS helemaal over het hoofd lijkt te zien, is het cruciale gegeven dat de familie van verzoekster niet op de hoogte is van het feit dat verzoekster seksuele betrekkingen heeft gehad met Arkan en dat zij daarbij haar maagdelijkheid heeft verloren.

Volgens haar familie heeft verzoekster ‘slechts’ ‘een ongepaste’ relatie gehad met een jongen, zonder dat zij voorafgaandelijk haar familie hierover had ingelicht.

Verzoeksters familie was ervan uitgegaan dat verzoekster ‘slechts’ een paar keren in de mall met een jongen iets was gaan drinken ; méér niet.

Dit laatste volstond weliswaar voor verzoeksters familie om hun familie-eer als geschonden te aanzien ; reden waarom verzoekster werd geïnformeerd dat zij binnen de twintig dagen zou worden uitgehuwelijkt met een oudere neef.

Voor verzoekster staat het vast dat eens dit huwelijk met haar neef zal worden geconsumeerd, dat dan aan het licht zal komen dat zij geen maagd meer is ; en dat zij in dat geval door haar familie zal worden gedood.

Dit alles verklaart waarom de familie van verzoekster haar ‘slechts’ fysiek mishandeld had en niet meteen hadden laten ombrengen.

Dit was ook de reden waarom verzoekster, die -bij wijze van zelfbehoud haar familie had laten verstaan dat zij zou meewerken aan de (gedwongen) uithuwelijking,- nog een relatieve vrijheid ‘genoot’ in haar ouderlijke woonst.

Zo hield verzoekster, zonder medeweten van haar broer, een laptop in haar kamer en mocht zij - weliswaar met andere jongere siblings- thuis blijven terwijl haar vader naar een rouwdienst van de overleden familie-chauffeur was gegaan.

Het CGVS is duidelijk onvoorzichtig te werk gegaan door verzoekster te verwijten dat zij geen blijk zou hebben gegeven van procedurele noden ; daar waar tijdens de ganse duur van de beide onderhouden meermaals was gebleken dat verzoekster wel degelijk kampt met ernstige psychische problemen als gevolg van de traumata die zij heeft doorgemaakt.

Verder hecht het CGVS onredelijk veel gewicht aan het feit dat verzoekster niet meer exact zou weten waarover zij met [A.] de eerste keer zou gesproken hebben.

Het eerste gesprek dat verzoekster had met [A.] was oppervlakkig ; er werd over nietszeggende futiliteiten gesproken ; niets wezenlijks ; het is begrijpelijk dat verzoekster niet meer precies en in detail kan navertellen waarover het eerste gesprek ging.

Verder ook maakt het CGVS zich ten onrechte bedenkingen over het feit dat verzoeksters zus [V.] haar de vrijheid gaf om alleen naar de mall te gaan.

Verzoekster gaf hierover een meer dan redelijke uitleg tijdens haar beide gehoren.

Verzoekster en haar oudere zus [V.] hadden een goede onderlinge vertrouwensband.

[V.]’s echtgenoot is lesgever ; een vrijdenker ; iemand voor wie het strikt respecteren van oude familietradities , niet cruciaal is ; en hij behoort bovendien niet tot de familie van verzoekster.

Dit alles maakte dat wanneer verzoekster haar zus [V.] (een keer per maand) bezocht, zij, weliswaar na enig geveel en aandringen, de toestemming van [V.] kreeg om voor eventjes de mall alleen te gaan bezoeken ; zonder dat verzoeksters vader hierover werd ingelicht.

Er dient evenmin te worden vergeten dat verzoekster ook geen kind meer is, maar een 32-jarige dame.

Ook dat speelde een rol waarom [V.], na aandringen van verzoekster, haar de toelating gaf om naar de mall te gaan.

(CGVS I blz. 22 :

“En dan mocht u van uw zus alleen naar de mall gaan? Ja, maar ik moest haar smeken. [V.] was beter dan de andere zussen. Als ze neen zei dan vroeg ik haar wat er zou gebeuren met mij, ik zei dat ik 32 jaar was en dat niemand iets zou doen met mij. Haar man was docent. [V.] was iets beter dan de andere zussen.

En haar man vond het ook ok dat u alleen naar de mall ging? Meestal was hij op zijn werk. Soms wist hij ervan en soms niet.

Hij vond het wel ok. Ja, hij was niet van onze stam. Hij was seculier. Hij vond mij een heel braaf meisje ...Dan was het toch extra verdacht als u vanop een bepaald moment uw zus elke keer smeekte om toch alleen te mogen gaan? Nee, ze verdacht mij niet dat ik iets verkeerd zou doen.

Dan nog. U ging voordien nooit alleen naar de mall omdat het niet mag maar dan begint u vanop een bepaald moment uw zus te smeken om toch alleen te mogen gaan. Toch bizar? Het was niet ver.

Dat doet er niet toe. Het mag nog naast de deur zijn. Als het voordien niet toegestaan of normaal is dat een meisje alleen gaat toch raar dat u dan op een gegeven moment begint te smeken. Ze vertrouwde mij, daarom gaf ze mij toestemming. Ik had nooit iets verkeerd gedaan.”)

Het CGVS zoekt spijkers op laag water waar zij verzoekster verwijt onlogische verklaringen te hebben afgelegd ; o.a. waar zij verzoekster verwijt dat zij haar zus [V.] als smoesje verteld had dat zij (de dag dat ze seksuele betrekkingen heeft gehad met [A.] en ze eenmalig langer was weggebleven dan de voorgaande keren) aan de kassa in de mall zou gestaan hebben.

Volgens het CGVS kan dit voorwendsel niet kloppen aangezien verzoekster die dag zonder boodschappen terug naar huis was gekeerd.

Verzoekster uitleg dienaangaande tijdens haar onderhoud was nochtans redelijk.

(CGVS I blz. 26-27 :

“U was die dag vertrokken onder het voorwendsel dat u heel veel spullen nodig had. Vian belde u meermaals, en u zei dan telkens dat u aan de kassa stond, iets aan het passen was. U ging die dag echter niet naar de mall. Hoe dan aan uw zus uitgelegd dat u naar meer dan 2 uur thuiskwam zonder enige aankoop? Ik was 2 uur weg. Ik ging vaak naar de mall en kwam zonder iets terug.

U zei dat u aan de kassa stond. Dat wil toch zeggen dat u aan het aanschuiven was om iets te kopen? Ik zei tegen haar dat ik het niet goed vond, dat ik enkel iets gezien had. Dat deed ik wel vaker zo zonder spullen naar huis.”)

Verzoekster weet dat zij in Irak niet meer erkend zal worden als lid van haar gemeenschap omdat zij het aangedurfd had om een relatie met een jongeman aan te gaan zonder de toestemming van haar familie en met miskenning van de bestaande tradities.

Tijdens haar beide onderhouds op het CGVS heeft verzoekster concrete informatie gegeven waaruit duidelijk blijkt dat zij wel degelijk het slachtoffer dreigt te zullen worden van erewraak in Irak.

In Irak zal verzoekster een uitzichtloos bestaan hebben.

In de huidige omstandigheden is verzoekster niet in staat om terug te keren naar Irak waar zij gevisieerd wordt door haar eigen familie.

Verzoekster gaf voldoende elementen aan het CGVS waaruit blijkt dat haar preciaire leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen bij gebreke waarvan haar leven in gevaar is.

Uit verzoeksters gehoren is voldoende gebleken dat zij haar asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoeksters relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoeksters vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Volgens verzoekster schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondig onderzoek te voeren naar de elementen die zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald.

Bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van haar beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoekster moeten volstaan om haar minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.”

Wat betreft de nood aan subsidiaire bescherming, licht verzoekster toe:

“Verzoeksters asielrelaas beantwoordt wel degelijk aan artikel 48/4 § 2, b) van de wet van 15/12/1980.

- Artikel 48/4 §2 b) : foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest verzoekster hoedanook het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Tijdens haar gehoren op het CGVS dd. 4 januari 2019 en dd. 5 februari 2019 heeft verzoekster op voldoende wijze kunnen aantonen dat haar leven wel degelijk in gevaar is in Irak.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekster ondervindt in Irak.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin verzoekster zich bevindt had het CGVS aan verzoekster minstens een tijdelijke vorm van bescherming dienen te verlenen.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 26 februari 2019 te worden vernietigd.”

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een kopie toe van het begeleidingsplan in haar sociaal dossier, opgemaakt door een sociaal medewerkster van het Rode Kruis Vlaanderen op 7 januari 2019.

2.2.2. Op 23 september 2019 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- EASO "COI Report Iraq: Security situation", maart 2019;
- EASO "COI Report Internal Mobility", 5 februari 2019

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. De kern van verzoeksters vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat.

Verzoekster heeft de Iraakse nationaliteit en is een soennitische moslima van Koerdische origine, afkomstig uit Erbil, gelegen in de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR). Verzoekster verklaart dat ze in 2018 een geheime liefdesrelatie had met A., die haar ontmoetde. Haar vader en broer kregen lucht van deze relatie en zouden verzoekster lang en hard hebben geslagen alsook bedreigd met een pistool. Verzoekster mocht het huis niet meer verlaten en zou binnen 20 dagen worden uitgehuwelijkt aan een veel oudere neef die reeds getrouwd was en kinderen had. Met hulp van een vriendin slaagde verzoekster er op 10 augustus 2018 in om Irak te ontvluchten. Nadat ze een beschermingsverzoek indiende bij de Belgische overheden, vernam ze dat haar vriendin wordt lastig gevallen door haar familie

en dat haar broer al twee keer naar Turkije reisde, op zoek naar haar. Verzoekster vreest bij terugkeer te worden vermoord door haar familie omwille van haar geheime liefdesrelatie.

2.4.3. Verzoekster heeft ter staving van haar verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 15, map met 'documenten').

Vooreerst stelt de Raad vast dat de identiteit, afkomst en nationaliteit van verzoekster, zoals deze worden vermeld op haar identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort, niet ter discussie staan.

Wat betreft het visitekaartje van verzoeksters vriendin E. stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat dit een aantal eigenaardigheden bevat. Niet alleen is de schrijfwijze van de naam van de advocaat in het emailadres niet hetzelfde als de manier waarop haar naam bovenaan het kaartje staat vermeld, daarnaast vermeldt deze kaart voorts de term 'lawaer' in plaats van 'lawyer'. Deze vaststellingen worden door verzoekster niet betwist.

Wat de voorgelegde brief betreft, blijkt dat deze brief handgeschreven is. Deze brief werd volgens verzoekster door E. opgesteld, doch de Raad treedt het standpunt bij van de verwerende partij dat zulke handgeschreven brief door eenieder kan zijn opgesteld, hetgeen verzoekster niet betwist noch weerlegt. Het kan niet worden uitgesloten dat deze brief op vraag van verzoekster werd opgesteld en daardoor een gesolliciteerd karakter heeft. Dat de voorgelegde omslagen niet meer aantonen dan dat zij post ontving en dat internetartikel over erewraak geen uitstaans heeft met haar persoonlijk relaas, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, wordt door verzoekster niet betwist.

Verzoekster legde nog twee USB-sticks voor die foto's en filmpjes bevatten. Verzoekster verklaarde dat dat haar vader in het gezelschap van verschillende (belangrijke) personen alsook haar familieleden en zijzelf hierop te zien zijn (AD CGVS, stuk 4, gehoorverslag II, p. 6).

Zij benadrukt in haar verzoekschrift dat ze tijdens haar gehoor heeft verklaard uit een rijke en machtige Koerdische familie te komen en dat haar vader een belangrijke rol heeft gespeeld binnen de stam (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag I, p. 2-3).

In de bestreden beslissing merkt de verwerende partij op dat *"uit deze foto's en filmpjes op geen enkele manier kan worden nagegaan of de personen op de foto's wel degelijk uw vader en overige familieleden betreffen noch kan afgeleid welke functie uw vader precies heeft of waarmee hij bezighoudt in Irak"*. Verzoekster meent echter dat het aan de verwerende partij toekwam om een grondig onderzoek te voeren naar het beeld- en filmmateriaal dat werd voorgelegd. Dit is niet gebeurd waardoor verzoekster meent dat de verwerende partij haar samenwerkingsplicht heeft geschonden en onmogelijk een correcte inschatting kan maken indien zij niet eerst een juist beeld heeft van haar exacte profiel. Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat de bemerking van de verwerende partij in casu slechts een bijkomende bevinding uitmaakt, gelet op de woorden *"los van het feit"*. De hoofdbevinding van de verwerende partij is immers dat *"dit beeldmateriaal op geen enkel manier aantoont dat u, omwille van een geheime relatie die u had in Irak, in geval van een terugkeer het risico loopt door uw familie te zullen worden vermoord."* De Raad kan deze bevinding bijtreden. Het voorgelegde beeldmateriaal staat immers op geen enkele wijze dat verzoekster een geheime relatie had met A., noch dat haar familie daarvan kennis nam, haar sloeg en bedreigde noch dat haar familie haar bij terugkeer zal vermoorden. Zelfs al mocht de verwerende partij het beeldmateriaal nader hebben onderzocht en hebben vastgesteld dat het betrekking heeft op haar familieleden, behorend tot een machtige stam en dat haar vader daarin een belangrijke functie vervult, dan nog doet dit geen afbreuk aan de bevinding dat het beeldmateriaal op zich verzoeksters vluchtrelaas niet staat. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat de verwerende partij verzoeksters verklaringen over de belangrijke rol van haar vader in de stam, heeft meegenomen in de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Verder heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met verzoeksters verklaringen over haar culturele achtergrond, strenge opvoeding en de beperkte beweegruimte die ze had, zoals hierna zal blijken.

Hoewel verzoekster zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat, gelet op hun beperkte inhoud en bewijswaarde, de voormelde documenten in deze stand van zaken niet voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.4.4. Na lezing van het administratief dossier, in het bijzonder verzoeksters verklaringen zoals weergegeven in de gehoorverslagen, stelt de Raad samen met de verwerende partij het volgende vast.

- Verzoekster blijkt niet in staat verschillende relevante gebeurtenissen in de tijd te kunnen situeren en tevens wijken haar verklaringen op een aantal punten van elkaar af. Deze gebeurtenissen en punten betreffen het moment dat verzoekster voor het eerste telefonisch contact opnam met A., haar beweegredenen en verwachtingen, wie met wie telefonisch contact opnam, het moment dat de telefonische contacten in een relatie uitmondten en eerste 'date' plaatsvond, het aantal keren dat en de plaats waar zij elkaar ontmoetten, de inhoud van hun gesprekken, het moment dat er seksuele betrekkingen waren, de dag dat thuis de problemen begonnen, de manier waarop haar familie kennis nam van de relatie en de tijd dat verzoekster thuis opgesloten zat.

Deze betreffen allemaal essentiële elementen die betrekking hebben op verzoeksters relatie met A., hetgeen behoort tot de kern van haar vluchtrelaas en aan de basis ligt van haar voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan van verzoekster dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat zij hierover eenduidige en coherente verklaringen aflegt, wat niet het geval is.

Verder blijkt ook dat verzoekster geen kennis heeft over het lot van A., amper weet wat er nog gebeurde in Irak na haar vertrek en dat zij geen doorgedreven pogingen heeft ondernomen om meer te weten te komen. Er kan worden verwacht dat verzoekster, minstens na haar vlucht, zich zou hebben geïnformeerd over voormelde zaken die behoren tot de kern van haar vluchtrelaas, quod non. Gelet op het geheel van deze bevindingen, acht de Raad verzoeksters relaas over haar geheime relatie met A. niet geloofwaardig. Aangezien haar voorgehouden relatie niet geloofwaardig wordt geacht, kan verzoekster dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij een cruciaal gegeven over het hoofd heeft gezien, met name dat haar familie niet op de hoogte is van het feit dat ze seksuele betrekkingen heeft gehad met A.

- Verzoeksters verklaringen over de manier waarop ze er telkens in slaagde om haar zus te overtuigen om alleen naar de 'mall' te gaan, zijn weinig overtuigend gelet op haar culturele achtergrond, strenge opvoeding en haar verklaringen dat haar vader een heel belangrijke figuur is binnen de stam. Verzoeksters betoog dat de man van haar zus een 'vrijdenker' is, doet aan deze bevinding geen afbreuk.

Verzoeksters verklaringen dat ze een laptop met internetverbinding mocht houden, dat ze contact mocht onderhouden met E. en dat ze zonder enige vorm van controle thuis mocht blijven zonder dat voorzorgsmaatregelen werden genomen om te vermijden dat ze het huis verliet, zijn weinig geloofwaardig in het licht van haar verklaringen over de harde wijze waarop ze werd aangepakt door haar vader en broer nadat zij haar relatie met A. ontdekten en de strikte maatregelen die haar vader en broer vervolgens namen om haar van buitenwereld af te sluiten. Verzoekster verklaarde dat ze haar laptop van haar boer had gekregen en deze vaak gebruikte (AD CGVS, stuk 4, gehoorverslag II, p. 16). Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoekster toegang bleef hebben tot deze laptop zonder medeweten van haar broer of dat hij vergat dat ze deze had en kon gebruiken.

2.4.5. Verzoekster betoogt dat zij traumatische ervaringen heeft opgelopen in Irak, met name fysieke en mentale mishandelingen, en nachtmerries heeft. Dit verklaart volgens haar de incoherenties in haar verklaringen. Zij wijst er op dat ze tijdens beide gehoren heeft gewezen op haar concentratiemoeilijkheden, haar stress en slaapttekort. Haar labiele mentale toestand heeft haar verhinderd meer doorleefde verklaringen af te leggen. Verder meent verzoekster dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar profiel als laagopgeleide persoon, die heel haar leven beschermd is opgevoed in een strikte traditionele Koerdische stammencultuur.

Uit de gehoorverslagen blijkt inderdaad dat verzoekster en haar raadsman hebben vermeld dat zij stress had, kampte met een slaapttekort, onder invloed was van medicatie en dat zij zware mishandelingen te verduren kreeg waardoor zij problemen heeft met haar geheugen. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met voormelde verklaringen van verzoekster over haar geestelijke toestand.

De Raad treedt de verwerende partij bij in het standpunt dat elk gehoorgesprek een zekere mate van stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster bij haar gehoren geen enkel medisch attest heeft voorgelegd dat haar slaapttekort of het gebruik van medicatie staaft. Bijgevolg kon de verwerende partij terecht besluiten dat dit loutere beweringen zijn.

In zoverre verzoekster heden opnieuw verklaart dat ze nachtmerries en een slaapttekort heeft alsook slaappillen neemt, wordt evenmin een medisch document voorgelegd dat deze beweringen staaft, laat staan dat medisch wordt geattesteerd dat het cognitief geheugen van verzoekster dermate is aangetast dat zij niet in staat is een coherent, volledig en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. Haar

verklaringen over een slaaptekort en het gebruik van slaapmedicatie kunnen verzoeksters ontoereikende en ongerijmde verklaringen dan ook niet vergoelijken, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Wat betreft haar voorgehouden mishandeling, het opgelopen trauma en de impact ervan op haar geheugen, stelt de Raad vast dat ook hier geen medisch stuk voorligt dat enig geheugenprobleem attesteert of waarin formeel een diagnose van trauma wordt gesteld.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster noch de raadsman die haar bijstond enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS. Gelet op deze elementen kon de verwerende partij terecht wijzen op het feit dat verzoekster wel in staat is om haar vlucht- en reisroute weer te geven, ondanks haar beweringen dat ze problemen heeft om zich gebeurtenissen te herinneren of deze in de tijd te situeren.

Waar verzoekster haar laaggeschooldheid alsook haar beschermde en strenge opvoeding en culturele achtergrond aanvoert ter verklaring of verschoning van haar incoherente verklaringen, overtuigt zij evenmin. Zelfs van laaggeschoolde personen in een beschermde omgeving mag worden verwacht dat zij over belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek om internationale bescherming, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing, een bepaalde culturele achtergrond of een beschermde opvoeding op zich niet inhouden dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoekster zouden verhinderen om haar vluchtrelaas op coherente en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. De gedane vaststellingen hebben ook geen betrekking op details, maar op gebeurtenissen en punten verbonden aan haar geheime relatie met A., die rechtstreeks aanleiding heeft gegeven tot haar vertrek uit haar land van herkomst.

Verzoekster voegt nog een stuk toe aan haar verzoekschrift maar dit blijkt geen medisch stuk noch een medisch dossier te zijn, zoals zij aangeeft in haar inventaris der stukken. Het is een begeleidingsplan in haar sociaal dossier, opgemaakt door een sociaal medewerkster van het Rode Kruis Vlaanderen op 7 januari 2019. Daarin wordt gewag gemaakt van stress, moeite met slapen, gebruik van slaapmedicatie, angst en nachtmerries maar deze kunnen niet worden beschouwd als objectieve medische vaststellingen omdat ze puur gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoekster zelf. Gelet op het gebrek aan medische attestering doet dit begeleidingsplan geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststellingen, met name dat niet blijkt dat heden op objectieve wijze vaststaat dat het cognitief geheugen van verzoekster dermate is aangetast dat zij niet in staat is een coherent, volledig en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. Verder blijkt niet dat verzoekster heden daadwerkelijk een behandeling volgt bij een psycholoog of psychiater, maar kan enkel worden gelezen dat ze graag naar een psycholoog wil gaan.

2.4.6. Waar zij stelt dat de protection officer zich heeft vergist bij het analyseren van haar verklaringen of dat deze verkeerd werden geïnterpreteerd, toont verzoekster niet duidelijk en concreet aan waar en op welke wijze haar verklaringen verkeerd werden geanalyseerd of geïnterpreteerd. De Raad stelt vast dat verzoekster voor het overige in haar verzoekschrift niet verder komt dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de verwerende partij, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Ook het louter herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.4.7. De bevindingen en vaststellingen van de verwerende partij over verzoeksters verklaringen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet om deze bevindingen en vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Deze bevindingen en vaststellingen worden dan ook integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de verklaringen van verzoekster bij het CGVS dermate vaag, beperkt en incoherent zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

De voorgelegde documenten, die zoals besproken enkel een beperkte inhoud en bewijswaarde hebben en op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, worden aldus niet aangevuld door voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoeksters vluchtrelaas en vrees voor eerwraak geen geloof kan worden gehecht.

Dit volstaat om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat een verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” moet lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas komt verzoekster niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Zij kan zich bijgevolg ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisereerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

2.5.3. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, dient, gelet op de verklaringen van verzoekster over haar regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld, hetgeen verzoekster niet betwist.

Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in deze regio van herkomst betreft, stelt de Raad vast dat bij aanvullende nota van 23 september 2019 de verwerende partij de beschikbare landeninformatie aanvulde met het EASO “COI Report Iraq: Security situation” van maart 2019 en het EASO “COI Report: Iraq – Internal Mobility” van 5 februari 2019.

In haar aanvullende nota zet verwerende partij uiteen dat de situatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De KAR kent een zekere mate van stabiliteit en een efficiënt optreden van de veiligheidsdiensten. De verwerende partij licht ook toe dat de regio sedert het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum van 25 september 2017 met een zware

politieke crisis en een diepe economische crisis kampt. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de Koerdische overheid en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers worden gevisieerd. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren werd geregistreerd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op Noord-Irak, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, die onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn opnieuw rechtsreekse vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste om politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, concludeert de Raad samen met de verwerende partij dat er actueel in de KAR geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de KAR aldaar louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen enkel element dat hierin anders doet beslissen.

Verzoekster heeft verder geen bewijs geleverd van 'persoonlijke omstandigheden' die ertoe zouden leiden dat zij een groter risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon dan andere burgers in haar herkomstregio, met name de KAR. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het rechtsplegingsdossier.

2.5.4. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is. Gelet op bovenstaande vaststellingen waarbij het vluchtrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden, is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig

2.7. Waar verzoekster nog oud artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht, merkt de Raad op dit artikel werd opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018. Daarenboven maakt verzoekster op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, inclusief alle relevante landeninformatie, of dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen, zoals hierboven werd besproken.

2.8. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de verwerende partij in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoekster gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM werd gerespecteerd.

2.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES